

תת"ע 2583/03/22 - מדינת ישראל נגד ראמין נעים

בית המשפט לתעבורה תל אביב

תתע2583-03-22 מדינת ישראל נ' נעים
תיק חיצוני: 51151241216

בפני	כבוד השופטת מגי כהן
המשיבה	מדינת ישראל
נגד	
המבקש	ראמין נעים

החלטה

בפני בקשה לחייב את המדינה בהוצאות לאחר שחזרה בה מהאישום.

להלן השתלשלות העניינים בתיק:

המבקש ביקש להישפט בגין דו"ח מיום 2.2.21 שעניינו אי מתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה בסמוך למעבר חציה ושניכר היה כי בכוונתו לחצות את הכביש בניגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה.

בדיון הראשון שהתקיים בתאריך 12.4.22 הודיע התביעה על חזרתה מהאישום והנאשם ביקש לחייב את המדינה בהוצאות. לטענת המבקש בעת רישום הדו"ח על ידי השוטר, ציין בפניו כי טעה כאשר רשם את הדו"ח לרכב הלא נכון אולם מאמציו עלו בתוהו מאחר והשוטר התעלם מדבריו.

עוד טען כי נגרם לו נזק של אובדן ימי עבודה, נאלץ לנסוע מירושלים לפתח תקווה וחזרה לירושלים עקב צילום התמונות ויום עבודה נוסף שהתייצב לדיון, בנסיבות הללו מבקש לקבל הוצאות משפט בסך 4000 ₪.

ב"כ המשיבה התנגד לבקשה וטען כי היה מקום להגיש כתב אישום כנגד המבקש ולאחר בקשת הנאשם להישפט בגין הדו"ח התגלתה הטעות ברישום על כן החליטה המשיבה למחוק את האישום בעת הדיון.

סעיף 80 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 קובע:

"א. משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982, בסכום שיראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל, רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

עמוד 1

ב. שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות, באישור וועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, סכומי מקסימום להוצאות והפיצויים האמורים.

ג. החלטת בית המשפט לפי סעיף זה ניתנת לערעור כפסק דין בפלילים".

בע"פ 1382/00 עמית בן ארויה נ' מדינת ישראל, נקבע ע"י כב' השופטת ביניש :

"הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסוג של ברירת-משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס והן אינן נושאות עימן סטיגמה פלילית.

זכותו של אדם לבחור במשפט, ולהילחם על חפותו גם בעבירת תעבורה. ואולם הבחור להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזיכוי אל מול סיכון שיהיה עליו לשאת בהוצאות משפטיות....

במקרים בהם זוכה הנאשם לזיכוי "טכני" מחמת העדר הוכחה - כגון כאשר לא הצליחה התביעה להביא עד מרכזי או כאשר לא נמצאה הראיה הטובה ביותר להוכחה, בלא קביעה פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצע את העבירה - הרי ככלל ובהעדר נסיבות חריגות כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו. זוהי בעינינו נוסחת האיזון הראויה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטרס הציבורי. אם לא נאמר כן, עלולים אנו לעודד התדיינות ולסכל את מטרת המחוקק לפישוט ולקיצור הליכים בעבירות תעבורה, כחלק מהלחימה בעבירות תנועה."

החלטתי לדחות את הבקשה וזאת מהנימוקים הבאים:

מטענות הצדדים עולה כי הסיבה למחיקת האישום נבעה מטעות ברישום הדו"ח על ידי השוטר (כיוון הנסיעה) ולאחר שהמבקש הציג לתובע בדיון תמונות והסרטונים ממקום האירוע, התובע השתכנע בצדקתו וביקש לבטל את האישום נגדו.

כך שאין מדובר במצב שלא היה מקום להגיש כתב אישום.

מכל הנימוקים הנ"ל החלטתי לדחות את הבקשה.

המזכירות תשלח העתק החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ג' סיוון תשפ"ב, 02 יוני 2022, בהעדר הצדדים.